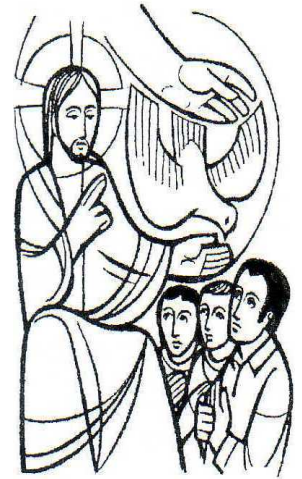

Boh z evanjelia

Aký je vlastne Boh? Kto je ten Boh? Častokrát ľudia nerozumejú sami sebe práve preto, že nepoznali Boha. Častokrát idú zlou životnou cestou, lebo majú zlé predstavy o Bohu. Ich duchovný život je deformovaný práve preto, že Boha vnímajú akosi zvonku a nie zvnútra. Je to veľká bolesť, pretože človek slepý sa domnieva, že Boha vidí a tak ho popisuje. Človek hluchý sa domnieva, že Boha počuje a tak hovorí o tom, čo mu Boh hovorí. Človek uzavretý do svojho sebestva hľadá v Písme Boha svojich predstáv, svojej vlastnej bytosti. Nikto tak Bohu nenaubližoval ako kresťania vo svojej snahe Boha popísať a uchopiť. A nám, ako ľuďom ktorí sa snažia žiť Boha musí byť jasné, že kedykoľvek o Bohu hovoríme, vždycky mu ubližujeme. Pretože Boh je vždy väčší než naše reči o Bohu. Kedykoľvek nejakým spôsobom Bohu niečo pripisujeme, vždy mu ubližujeme. My totiž vo svojej ohraničenosti nie sme schopní v tomto tele vnímať Boha takého, aký je. Keby sme v jedinom okamžiku takto Boha začali vnímať, musíme prestať žiť. Boh je totiž väčší než naše srdce. A tak sa učíme Boha vnímať po kvapkách, približovať sa k nemu ako k veľkému tajomstvu, nechávame sa obšťastňovať jeho prítomnosťou, ktorá v porovnaní s tým, čo Boh dá každému človeku na večnosti je nedotyčná vzdialenosť, sú to jednotlivé lúče slnka, ktoré sa nás dotýkajú ako keby človek chcel spočinúť na slnku. V tej chvíli musí zomrieť. A pritom lúče slnka tak potrebuje k svojmu životu. A v tomto svete má jedinou možnosť vystaviť sa slnku, nezaliezať do krytu, nezakopať sa do zeme, ale žiť na slnku. A pritom musí vedieť, že je z toho slnka stále a stále živý. A že toto slnko lásky k nám vstupuje, Boh sa nám stáva blízkym, spôsobom akým sme schopní ho prijať. Boh sa nám stáva rukolapným spôsobom, akým sme schopní to vnímať. Teológovia hovoria: Vždy k nám Boh pristupuje, hovorí a jedná s nami na spôsob prijímajúceho. Preto ja, pokiaľ budem hovoriť o Bohu a nebudem hovoriť iba to, čo som vyčítal zo zbožných kníh, tak vždy svoje rozprávanie budem ohraničovať svojou vlastnou skúsenosťou. Pretože rozumiem iba tomu, čo som prežil a skúsil. Keď Boh je tak presazný a keď máme žiť svoj vlastný život, musíme sa nachádzať v Bohu, pretože iba v Bohu je moja vlastná tvár. Inakšie sú to iba ilúzie, premaľby Boha.

Ak je môj život pokrivený mojimi rodičmi, kamarátmi, alebo mnou samým, nie je to obraz Boží. A ja, ktorý chcem poznať seba, musím sa nájsť v Bohu. Preto je tak dôležité, aby každý kresťan bol stálym hľadačom. Aby sme si nikdy nemysleli, že už definitívne vieme aký Boh je a ako to s ním je ako to v tom duchovnom živote máme robiť a že už to máme v kapse a sme veľkí borci, že už môžeme písať teologické traktáty. Čím viac toho človek o Bohu vie, tým viac vie, že nič nevie. A čím viac sa človek Bohu priblíži cez vnútornú modlitbu nazerania, tým viac poznáva Boha ako tajomstvo. To je najväčšie utrpenie mystikov. Pretože čím sú Bohu bližšie, tým viac prežívajú bolesť odlúčenia. Iba povrchný a začínajúci človek pozná všetko ako to je. Ako keď štvrták prečíta vlastivedu a vie, ako to je s vesmírom. Ľudia vo svojej snahe k Bohu sa priblížiť, častokrát tvzali za nesprávny koniec a snažili sa toho Boha nejakou uchopiť. Chciem Boha uchopiť, robiť si čo chcem ja, nakloniť si Boha k svojim zámerom, ovplyvniť ho. Podstatou je zmocniť sa toho, ktorý je väčší ako ja, aby nakoniec robil to čo chcem. Tento postoj mágie, človeka uvádza do rôznych náboženských úkonov, v ktorých podstatou nie je odovzdanie sa, ale mechanizmus na základe ktorého Boh musí robiť to, čo chcem ja. Teda. Keď ja sa takto pomodlím, Boh to musí urobiť! Zvlášť vo vzťahu k sviatostiam, koľko ľudí jedná magicky. Ak ja vo sviatosti zmierenia to urobím takto, mám za A, za B,C,D, všetko vykonám, Boh mi musí odpustiť, pretože sviatosti pôsobia sami v sebe, pán farár to povedal a je to jasné. A potom idem ku svätému prijímaniu a keďže nemám ťažký hriech, Boh mi musí dať svoju milosť a musí ma premeniť a ja s touto milosťou budem robiť zázraky. Naproté nepochopenie, pozor! Podstatou každej sviatosti je vzťah medzi Bohom, ktorý sa dáva v Kristovi a medzi mnou, ktorý sa dávam. A pokiaľ sa vo sviatostiach Kristovi nedávam, potom sa nebezpečenstvo tohto magického prístupu vo mne dvíha. Ja si z tej sviatosti vezmem božskú silu a ono to skutočne ide, takže ľudia prepadnutí zlu vedia o obrovskej moci Eucharistie a on načerpá silu z nej, aby ju použil proti vlastným zlyháním. Tak ďaleko môže ísť tento magický prístup voči Bohu. Je to tak ľahká zámena.

R.: Pane, zošli svojho Ducha a obnov tvárnosť zeme.

1. Dobroreč, duša moja, Pánovi;
Pane, Bože môj,
ty si nesmieme veľký.
2. Aké mnohoraké sú tvoje diela, Pane!
Zem je plná tvojho stvorenstva.
- R.
3. Odnímaš im dych
a hneď hynú
a vracajú sa do prachu.
4. Keď zošleš svojho ducha,
sú stvorené a obnovuješ
tvárnosť zeme.
- R.
5. Pánova chvála
nech trvá naveky;
zo svojich diel
nech sa teší Pán.
6. Kiež sa mu
moja pieseň zapáči;
a ja sa budem tešiť
v Pánovi.
- R.

Zošli, Pane, svojho Ducha

Tretiakom som sa pokúšal vysvetliť krst, no napriek všetkej snahe márne. Koncom hodiny mi napadla myšlienka: „Deti, spravme pokus. Doma si dajte na tanierik vatú, navlhčíte ju a položte na ňu zrnká hrachu alebo fazule.“ Neprešiel ani týždeň a už mi so žiarivými očami zvestovali: „Už to kľúči!“ Na ďalšej hodine sa mi už ľahko hovorilo o tom, že život, celá nová rastlina boli už v semienku aj predtým, ale bola potrebná voda, aby to všetko prebudila a dala rast do pohybu.

Nie je to len názorný školský príklad. Aj dospelí, a najmä poľnohospodári poznajú, aké prebudenie a osvieženie spôsobí v prírode po suchej jari niekoľko hodín dažďa. A všetci cítime potrebu podobného prebudenia a osvieženia v spoločnosti i v Cirkvi. Mali by ich priniesť Turíce, nové zavedenie Ducha Svätého, o ktoré cez tieto dni treba prosiť. Porovnanie s vodou nie je náhodné. Už na počiatku sa „Duch Boží vznášal nad vodami“. Na Ježiša zostupuje Duch Svätý, keď sa ponára do vôd Jordánu. A učeníkom hovorí o znovuzrození „z vody a z Ducha Svätého“. Z Ježišovho prebodnutého boku vyšla krv a voda, žriedlo sviatostí Cirkvi. Klement Alexandrijský prirovnáva Ducha Svätého k vode, ktorá zvlažuje vyprahnutú zem a robí z nej rajskú záhradu. „Hoci je jedna, predsa je v ruži červená, v ľalii biela, vo fialke fialová. Podobne sa jeden Duch stáva v ľuďoch mučeníkom, učiteľom, prorokom, každému dáva osobitný životný tvar.“

Keď si pripomíname ovocie prvých Turíc, vidíme, ako veľmi treba, aby sa znova opakovali. Duch Svätý naplní pokojom. Otvára učeníkom oči a zrazu jasne chápú Písma i zmysel dejín spásy. Prisľúbený Učiteľ ich „vovádza do plnej pravdy“ a zároveň ich naplní vnútorným nadšením a vonkajšou odvahou. Neučení a ustrašení učenici vychádzajú zo zatvoreného večeradla a odvážne oslovujú početné zástupy, jeho pôsobením rýchlo rastie rodiaca sa Cirkev, učenici krstia a odpúšťajú hriechy, aby ten istý Duch mohol pôsobiť v čoraz početnejších veriach.

Súčasnú úsilie o ekonomickú a ideovú globalizáciu prináša uniformitu a novú formu rozdelenia, spočívajúcu v izolácii do púšte individualizmu. Rýchle starnutie populácie prináša skleslosť, konzumný život vytlačá zmysel pre duchovné hodnoty, zamotanosť v hriechu ochromuje duchovný život. Atmosféra únavy a nezáujmu poznačuje aj cirkevné spoločenstvá. Všetko kričí po nových Turícach, po zavedení a vyliatí Ducha Svätého. Liturgia Svätodušnej nedele ho nazýva vetrom, ktorý má otriasť a prebudiť z duchovnej letargie, vodou, ktorá očisťuje a osviežuje, ohňom, ktorý dáva svetlo poznania a horlivosť v hlásaní.

Pane, zošli svojho Ducha a obnov tvárnosť našej duše, našej Cirkvi a našej zeme!

Marián Gavenda

Učme sa spoločne správne modliť a spievať

a naučme sa aj správať. Nečakajme, kým nám kňaz naznačí, že už sme sa mali postaviť, alebo si kľaknúť. To sme sa predsa už dávno naučili, a preto sa chovajme tak, že sme na sv. omši prítomní a že sa jej aktívne zúčastňujeme.

Oznamy

- *Minulú nedeľu sa konala zbierka na katolícke masmédiá. V našej farnosti sa vyzbieralo 211,32 Eur (6366,- Sk).*
- *Prežívame mesiac máj, mesiac Panny Márie. Počas tohto mesiaca vás pozývame na májovú pobožnosť, či už tu v kostole alebo doma v rodinnom kruhu alebo prostredníctvom rádia Lumen.*
- *V nedeľu oslávim slávnosť Najsvätejšej Trojice. Slávnostnú svätú omšu bude celebrovat' páter Patrik Vnučko, dominikán zo Žiliny. Pri tejto príležitosti sa uskutoční farská ofera. Za vaše milodary vám vyslovujeme úprimné: „Pán Boh zaplat!“*

Sväté omše v 8. týždni Cezročného obdobia (C)

24.V. pondelok - Svätodušný pondelok

18.00 Za farníkov

25.V. utorok

18.00 Za + Stanislava Jurčoviča (30 dní)

26.V. streda

18.00 Za + Jozefa Štikulu (1. výročie)

27.V. štvrtok

18.00 Za + Vierošlava Jučoviča (30 dní)

28.V. piatok

18.00 Za + Jozefa Dzibelu a rodičov

29.V. sobota

8.00 Za + Jozefínu Nápravníkovú (30 dní)

Upratovanie kostola č.d. 354 - 387

30.V. 9. nedeľa cezročná - Najsvätejšej Trojice - (C)

8.00 Za + Jozefa Granca, manželku, syna a dcéru

Lektor: Šuplatová, Hrdlovičová K.

10.30 Za farníkov

Lektor: Kuric, Bublavy

Liturgický kalendár

24.V. pondelok Svätodušný pondelok

25.V. utorok sv. Běda Ctihodný, kňaz a učiteľ Cirkvi

26.V. streda sv. Filip Neri, kňaz

27.V. štvrtok sv. Augustín z Canterbury, biskup

28.V. piatok sv. Viliam, mních

29.V. sobota sv. Maxim, biskup, sv. Uršula Ledóchowska

Slovo na dnes

Lojálnosť a spoľahlivosť

Koľkokrát nás ľudia rozčarovali? Najmä tí, o ktorých sme boli presvedčení, že sú našimi priateľmi. Koľkokrát sme sa „zaprisahali“, že sa už nebudeme zdôverovať, že nebudeme nikomu prezrádzať svoje súkromie, že svoju špinavú bielizeň nebudeme prepierať pred okoloidúcimi. Zažili sme už veľa ráz, že naše tajomstvo, s ktorým sme sa niekomu priznali, odrazu vedeli všetci. Rozčarovaní a zranení sme sa stiahli do seba, uzatvorili okolo seba kruh a stali sme sa samotárskejší a ustráchanější. Skrušujúce poznanie, že ľudia nie sú veľmi spoľahliví a nedokážu často zachovať tajomstvo, vždy bolí. Bolí nás poznanie, že niečo sa zaplietlo medzi nás, medzi naše a ich tajomstvá, medzi nich a verejnosť. Čo to je? Čo toho toľko pokazilo medzi nami? Odkiaľ pramení potreba vrátať sa v cudzích životoch, vynášať na svetlo niečo, čo človek nie je ochotný sám predostrieť verejnosti? Odkiaľ pochádza potreba miešať sa do súkromia a tajných zákutí ľudí, s ktorými žijeme? Odkiaľ pramení taký veľký záujem verejnosti o isté intímne a osobné záležitosti známejších osôb? Nie je to zneuctenie toho, čo je pre niekoho sväté? Alebo odkrývanie hanby druhého, ktorý tým vôbec nie je nadšený?

Zdá sa, že odhaľovanie cudzích tajomstiev skôr ukazuje, akí sme sami úbohí a chýbajú nám základné predpoklady na dodržanie slova, udržanie priateľstva a pestovanie dobrých alebo aspoň znesiteľných medziľudských vzťahov. Kto totiž nedokáže uchovávať tajomstvo, kto nedokáže rešpektovať súkromie iných, pravdepodobne si ani vo vlastnom živote nedokázal vytvoriť základný hodnotový systém. Odhaľovaním cudzích slabostí ukazujeme na jednej strane zraniteľnosť týchto ľudí, ale celkom určite ukazujeme aj svoju vlastnú nezrelosť a občas aj domýšľavosť, povýšenosť a samolúbosť.

Pravdepodobne budete so mnou súhlasiť, že skutočné priateľstvo neodmysliteľne vyžaduje spoľahlivosť, lojálnosť a náklonnosť. Iba na takýchto základoch sa môžu udržať priateľské, ale aj všetky ostatné vzťahy. Keď ide o priateľstvá, zrejme sa predpokladá aj obojstrannosť takýchto kvalít. Albert Einstein raz povedal: „Spoľahlivosti a lojálnosti sa môže dariť iba na základoch vzájomnosti.“ To by znamenalo, že od priateľa alebo priateľky nemôžeme očakávať, že budú spoľahliví, ak takí nie sme my sami. Nemo dat quod non habet - Nikto nedáva to, čo nemá - je staré biblické poučenie. Okrem priateľstva však existujú aj iné vzťahy. Napríklad pracovné, susedské, partnerské a pod. Aj tieto vzťahy vyžadujú spoľahlivosť a lojálnosť. Aj moderný manažment je čoraz viac založený práve na takýchto vzťahoch. Nedá sa budovať nijaký pracovný vzťah na nespoľahlivom spôsobe správania. Ale takýto postoj človeka sa vyžaduje vlastne pri všetkých našich stretnutiach s ľuďmi. Lojálnosť je postoj, pri ktorom, aj keď nesúhlasíme s inými a neschvaľujeme ich konanie, rešpektujeme ich slobodu. A to aj vtedy, keď si myslíme, že sa mýlia. V takýchto prípadoch sa kresťania učia od Ježiša, ktorý vychádza zo vzťahu k človeku. Človeka najprv označuje ako brata. Hovorí: „Ak zhrší tvoj brat...“ Výrazom brat sa chce zdôrazniť náklonnosť. Ak neexistuje náklonnosť, neexistuje ani láska. Ak niekomu možno niečo aj vyčítame, mali by sme v sebe nájsť toľko sily, aby sme mu to aj osobne povedali. Ak na to nemáme dosť síl, potom celkom určite nemáme právo predkladať tieto výčitky verejnosti. Takéto

pretriasanie na verejnosti je vlastne prejavom našej slabosti a aj zbabelosti. Môže to však znamenať aj čosi iné. Lebo ak nemáme úctu k iným, pravdepodobne ju nemáme ani k sebe.

Ak sa veľmi často stáva, že dôverne povedané sa rýchlo dostane do stoviek uší, potom zrejme s našimi vzťahmi nie je čosi v poriadku. Ak priveľa cudzích životov kráča chodbami našich myšlienok a objavajú sa aj v našich ústach, potom by nebolo od veci preveriť úroveň vlastnej ľudskosti. Veď byť lojálny a spoľahlivý nie je také ťažké. Stačilo by prebudiť v sebe náklonnosť a snažiť sa, aby bolo pre nás dobro ostatných dôležité. Vari je to také ťažké?

Anton Šujlič „Dobrý manažér“

Zostávaj vo mne, svätá žiara

Svätý Bože,
na Turíce si vyhnal
ustráchaných apoštolov
zo zamknutého úkrytu,
aby plní odvahy ohlasovali
radostnú zvesť Ježišovho
zmŕtvychvstania.

Prehnal si sa ich vnútom ako
búrka a odviaľ si z nich všetok
prach, aby mohli prehovoriť k
ľuďom.

Rečníkov aj poslucháčov sa
zmocnila búrka nadšenia.

Duch Svätý,
zavej svojou búrlivosťou aj ku mne,
prenikni ma a odvej zo mňa všetko,
čo ma blokuje a voved' ma do slobody.

Svätý Bože,
ty si sa učeníkom zjavil vo forme ohnivých jazykov.
Dodal si plameň ich slovám.
Zostávaj vo mne ako žiara,
ktorá ma zohrieva,
aby aj moje slová vydávali teplo,
pretože chladná reč ľudí len rozdeľuje.
Každý sa uzavrie do seba, aby nezamrzol.
Prežiar ma svojím plameňom,
aby moje slová opäť zahoreli
a preskakovali z nich iskry.
Daruj mi hrejivé slová,
ktoré budú ľudí spájať a ktorým budú rozumieť tak,
ako na Turíce apoštolí rozumeli všetkým jazykom.
Odhaľ chladné a opovrhlivé slová,
ktoré každý deň padajú, a daruj nie len mne,
ale aj celému svetu slová,
ktoré budú spájať, zjednocovať a liečiť.

Keď sa dotkneš ľudských srdca,
hovoria jazykom srdca.
Tento jazyk nás spojí,
aby sme ohlasovali veľké veci,
ktoré urobil Boh.
Amen.

Anselm Grün OSB „Daruj mi široké srdce“ - modlitby

Iba ten najhodnejší

Stalo sa to v čase, keď Indiáni ešte nepoznali oheň. Vtedy do ich dediny priletel vták so žiariacim perím. Niektorí ho chceli zabiť, ale iní sa ho opýtali: „Čo sa to tak trbliece a žiari na tvojom perí?“

„To je oheň,“ odpovedal vták.

„Čo je to oheň?“ opýtali sa Indiáni.

„Hreje, svieti a môžete si na ňom upiecť mäso.“

„Daj nám ten oheň!“

„Dobre, ale dostane ho ten, kto ho je najhodnejší,“ znela vtáková odpoveď. „Každý nech si vezme do ruky suchý živичný konár. Najhodnejší z vás ma dobehne,“ povedal vták a odletel. Všetci za ním utekali po cestách-necestách, brodili sa cez potoky, plávali cez rieky. Ale vták bol vždy ďaleko pred nimi. Mnohí sa už unavili a vzdali nádeje. Nakoniec ich bežalo už iba niekoľko, až ho jeden z mužov napokon dobehol.

„Prosím ťa, daj mi oheň,“ povedal. Vták mu na to:

„Dobehol si ma síce prvý, ale nevidel si, ako ten malý chlapec vedľa teba spadol do močiara? Nevytiahol si ho. Nezachoval si sa k nemu ako priateľ. Nedám ti oheň.“

Dobehol ho druhý z nich. Ale ani ten nedostal oheň, lebo nepomohol malému dievčatku, ktoré sa zaplietlo do tŕnia.

Teraz už nechcel nikto utekať za vtákom, a tak vták zaletel naspäť do dediny. V malej chatrči sedela mladá žena pri postieľke svojho chorého dieťaťa. Nebežala, lebo nechcela nechať samé svoje dieťa, ktoré pre ňu viac znamenalo ako najmilší priateľ. Ona bola najhodnejšia ohňa. Ona smela priniesť svojmu ľudu oheň.

Mozaika radosti I.

Lectio divina Boží pomocník

Jn 14,15-16.23-26

¹⁵Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania. ¹⁶A ja budem prosieť Otca a on vám dá iného Tešiteľa, aby bol s vami až naveky.

²³Ježiš mu odpovedal: Ak ma niekto miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať. A prídeme k nemu a urobíme si u neho príbytok. ²⁴Kto ma nemiluje, nezachováva moje slová. A slovo, ktoré počujete, nie je moje, ale Otca, ktorý ma poslal.

²⁵Toto som vám povedal, kým som ešte s vami. ²⁶No Tešiteľ, Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mojom mene, ten vás naučí všetko a pripomenie vám všetko, čo som vám hovoril.

Ďalšie čítania: Sk 2,1-11; Ž 104,1.24:29-31.34; Rim 8,8-17

ČÍTANIE:

S veršami 15-16 na začiatku tohto čítania sa vraciame k evanjeliu, ktoré sme čítali pred dvoma týždňami. Toto učenie je veľmi dôležité, a preto ho Ježiš opakuje, aby tak pomohol svojim prvým učeníkom zapamätať si ho a vniesť ho do praktického života. Dnes máme aj my možnosť

opäť uvažovať nad zmyslom Ježišových slov.

Ježiš žiada učeníkov, aby ho milovali. Zdá sa, že povedať áno je jednoduché. Ale Ježiš zdôrazňuje, že milovať znamená oveľa viac než len obyčajné slovo. Láska má v Ježišových očiach veľmi praktický význam a dostáva formu poslušnosti v nasledovaní jeho prikázaní.

Ježiš dáva tým, ktorí ho poslúchajú, úžasný prísľub. Príde Otec aj Syn a budú s nimi prebývať. Nevysvetľuje presne, ako bude toto „nažívanie“ vyzeráť, avšak v týchto slovách jednoznačne poukazuje na mimoriadny a veľmi dôverný osobný vzťah.

V tomto momente Ježiš objasňuje, že tieto slová nie sú jeho myšlienkami. Toto učenie pochádza od Otca a robí vierohodnými všetky Ježišove slová.

Ježiš teraz rozpráva o Pomocníkovi, ktorého stotožňuje s Duchom Svätým. Keď ľudia prehľbujú svoj vzťah s Ježišom a s Otcom, zostáva niekedy Duch Svätý nepovšimnutý. Ale on hrá v našom vzťahu s Ježišom obrovskú úlohu. V tomto učení je predstavený ako učiteľ a pomocník pre učeníkov, pripomína im Ježišovo učenie a pomáha im pochopiť Ježiša a žiť podľa neho.

V inom zmysle slova je Duch Svätý taktiež Ježišovým pomocníkom. Po tom, čo sa Ježiš vracia k svojmu Otcovi, on pôsobí a účinkuje v živote prvých učeníkov i v nás, veriacich dnešnej doby.

Ježiš taktiež opakuje učeníkom, že požiada Otca, aby im poslal Ducha Svätého, ktorý im bude pomáhať po jeho návrate do neba, a prisľúbi im, že Duch Svätý s nimi zostane navždy.

MEDITÁCIA:

Uvažujme o tom, čo sa v tomto úryvku hovorí o poslaní Boha Otca.

Ktoré Ježišove slová nás z dnešného čítania zaujali najviac?

Ako odpovedáme na takéto prepojenie medzi láskou a poslušnosťou?

Zdá sa nám ťažké zachovávať niektoré časti Ježišovho učenia a uvádzať ich do svojho praktického života? Čo s tým môžeme robiť? Uvažujme o dôležitosti Ducha Svätého vo svojom každodennom živote. Čítajme Rim 8,1-17. Porozmýšľajme o tom, čo to pre nás znamená.

MODLITBA:

Dnes si pripomínáme neobyčajný spôsob, ktorým Duch Svätý zostúpil na prvých učeníkov v deň jeho zoslania. Keď čítame Sk 2,1-11, modlíme sa a vzdávajme Bohu vďaka za zoslanie Ducha Svätého, nášho pomocníka.

Každý deň v týždni prosme Ducha Svätého, aby nás oživoval a pomáhal nám žiť spôsobom, ktorý Ježiša potešuje. Len s pomocou Ducha Svätého môžeme Ježiša poslušne milovať a slúžiť mu.

KONTEMPLÁCIA:

„Veď ste neprijali ducha otroctva, aby ste opäť žili v strachu, ale prijali ste Ducha synovstva, v ktorom voláme: Abba Otče.“ (Rim 8,15).

Uvažujme o tom, akú máme výsadu, že môžeme volať Všemohúceho Boha svojím Otcom. Uvažujme aj nad tým, čo znamená byť jeho deťmi.

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku